

Sygn. akt VI A Ca 744/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA Irena Piotrowska (spr.)

Sędziowie: SA Ewa Zalewska

SO (del.) Bogdan Gieżyński

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Pawłowska

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko (...)

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 stycznia 2014 r.

sygn. akt XX GC 758/12

I. *prostuje oznaczenie przedmiotu sprawy w zaskarżonym wyroku wpisując w miejsce słów „odpowiedź na odwołanie” słowa „o nałożenie kary pieniężnej”;*

II. *zmienia zaskarżony wyrok w całości nadając mu następującą treść:*

1. *zmienia decyzję (...) z dnia 9 lipca 2012 r. nr (...) w punktach pierwszym i drugim w ten sposób, że:*

a. *w punkcie pierwszym tej decyzji stwierdzić naruszenie przez Spółkę (...) S.A. w W. art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 226, z późn. zm.) oraz § 2 i § 5 ust. 3 Rozporządzenia (...) z dnia 23 czerwca 2005 roku w sprawie kwalifikowania audycji lub innych przekazów mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej małoletnich, stosowań wzorów symboli graficznych i formuł zapowiedzi (Dz. U. nr 130 poz. 1089 z 2005 roku ze zmianami) poprzez rozpowszechnienie w dniach 21 września, 5 października oraz 19 października 2011 roku o godz. 21:30 audycji z cyklu (...);*

b. *w punkcie drugim tej decyzji nałożyć na Spółkę (...) S.A. w W. karę pieniężną w wysokości 150 000 zł (sto pięćdziesiąt tysięcy złotych);*

2. oddala odwołanie w pozostałej części;

3. zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz (...) kwotę 4707 zł (cztery tysiące siedemset siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania za pierwszą instancję;

III. oddala apelację w pozostałej części;

IV. zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz (...) kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 744/14

UZASADNIENIE

Decyzją Nr (...) z dnia 9 lipca 2012 r. (...) stwierdził naruszenie przez Spółkę (...) S.A. w W., art. 18 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 roku o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 226, z późn. zm.) oraz § 2 i § 5 ust. 3 Rozporządzenia (...) z dnia 23 czerwca 2005 roku w sprawie kwalifikowania audycji lub innych przekazów mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii, wiekowej małoletnich, stosowania wzorów symboli graficznych i formuł zapowiedzi (Dz. U. Nr 130 poz. 1089 z 2005 roku z późn. zm.) poprzez rozpowszechnienie w dniach 21 września, 5 oraz 19 października 2011 roku, o godz. 21:30 audycji z cyklu (...). W związku z powyższym Przewodniczący nałożył na Spółkę (...) S.A. w W. karę pieniężną w wysokości 200 000 zł

Powyższa decyzja została wydana na podstawie art. 53 ust. 1 w związku z art. 18 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 226, z późn. zm.) oraz § 2 i § 5 ust. 3 Rozporządzenia (...) z dnia 23 czerwca 2005 roku w sprawie kwalifikowania audycji lub innych przekazów mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii, wiekowej małoletnich, stosowania wzorów symboli graficznych i formuł zapowiedzi (Dz. U. Nr 130 poz. 1089 z 2005 roku z późn. zm.), a także na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 roku Nr 98 poz. 1071 z późn. zm.).

Od decyzji tej odwołanie złożył nadawca (...) Spółka Akcyjna w W., wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i zasądzenie od pozwanego – (...) na rzecz (...) S.A. zwrotu kosztów postępowania.

Pozwany wnosił o oddalenie odwołania.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Warszawie uchylił zaskarżoną decyzję i orzekł w przedmiocie kosztów procesu.

W motywach tego rozstrzygnięcia wskazano na następujące ustalenia faktyczne i ich ocenę prawną.

W dniach 21 września 2011 r., 5 października 2011 r., 12 października 2011 r. i 19 października 2011 r. przez telewizję (...) zostały wyemitowane odcinki drugiej edycji programu (...). Wyemitowane programy spotkały się z krytyką niektórych widzów i stały się przedmiotem skarg skierowanych do (...).

Zgodnie z ustaloną w tym programie konwencją do programu zgłaszały się pełnoletnie dziewczyny, które po zaprezentowaniu swojego pakietu zgłoszeniowego były kwalifikowane dalej do kolejnych PreCastingów, bądź odpadały. Każda z kandydatek miała świadomość na co się godzi, gdyż w umowie zawieranej między uczestniczkami, a producentem programu, a także w regulaminie konkursu były bardzo szczegółowo wymienione ich obowiązki związane z uczestnictwem w programie.

W sumie wybrano pięćdziesiąt kandydatek. Ostatecznie do głównego programu miało zostać zakwalifikowanych 13 kandydatek. Taki etap eliminacji został pokazany przez nadawcę w odcinku programu z dnia 21 września 2011 r. W

odcinku tym zostały zaprezentowane występy kandydatek na modelki. Podczas występu kandydatki A. F. doszło do sytuacji, kiedy jeden z jurorów D. W. za przyzwoleniem kandydatki dotykał jej piersi. Następnie doszło do wymiany zdań między jurorami, a także kandydatką na temat dotyczący jej wyglądu. Kandydatka została zakwalifikowana do dalszego etapu programu.

W kolejnym odcinku programu, który został wyemitowany w dniu 5 października 2011 r. pokazano rywalizację trzynastu kandydatek na modelki. Między innymi została pokazana sesja, w której wystąpił nagi model, natomiast kandydatki wystąpiły ubrane. Potem nastąpiła selekcja, podczas której odpadła jedna z kandydatek .

Następny odcinek programu (...) został wyemitowany przez stację (...) w dniu 12 października 2011 r. W odcinku tym pokazano naukę chodzenia na obcasach, a także kandydatki brały udział w sesji fotograficznej. Każda z nich była podczepiona na linach i pozowały do zdjęć w powietrzu. Następnie, jak w każdym z odcinków nastąpiła selekcja. Zgodnie z konwencją programu między poszczególnymi sesjami i występami wplatane były wypowiedzi uczestniczek programu dotyczące ich odczuć, wrażeń i obaw związanych z programem.

Ostatnim odcinkiem, który stał się obiektem zainteresowania (...), w świetle skarg złożonych na nadawcę przedmiotowego programu był program wyemitowany w dniu 19 października 2011 r. W programie tym ponownie przedstawiono kolejne castingi i sesje zdjęciowe, w których brały udział kandydatki. Uczestniczki zaprezentowały się także na wybiegu. Jedna z sesji zdjęciowych ukazywała kandydatki na modelki, które pozowały raz w bieliźnie, a raz nago. Podczas części sesji, w której uczestniczki pozowały nago były widoczne ich piersi. Wszystkie kandydatki zostały przedstawione w ten sposób, poza jedną z nich, która ostatecznie odmówiła udziału w sesji .

W toku postępowania Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego psychologa dziecięcego na okoliczność ustalenia zasadności zarzutu naruszenia przez (...) S.A. przepisu art. 18 ust. 1 i 5 ustawy o radiofonii i telewizji oraz § 2 i § 5 ust. 3 rozporządzenia (...) z dnia 23 czerwca 2005 r. w sprawie kwalifikowania audycji lub innych przekazów mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej małoletnich, stosowania wzorów symboli graficznych i formuł zapowiedzi przez emisję audycji (...). Zobowiązano biegłego do udzielenia odpowiedzi, czy sceny lub treści zawarte w audycji (...) wyemitowanej w dniach 21 września 2011 r., 5 października 2011 r., 12 października 2011 r., i 19 października 2011 r. przez (...) S.A. naruszały przytoczone wyżej przepisy ustawy rozporządzenia. Zobowiązano także biegłego do odpowiedzi, jaki jest poziom krytycyzmu u widza w wieku 12-16 lat, jakie walory edukacyjne posiada przedmiotowa audycja, jak w nauce definiuje się molestowanie seksualne, i czy było ono obecne w audycji, czy fragment audycji, w którym juror ocenia , czy piersi są naturalne, czy sztuczne i fragmenty audycji gdzie pokazuje się nagie lub w bieliźnie ciała modelek i modeli mogą spowodować zaburzenia rozwoju małoletnich w przedziale wiekowym 12-16 lat, czy audycja zawiera sceny, w których obecna jest aktywność seksualna, ukazujące seks jako źródło dominacji lub sukcesu życiowego, patologie związane z seksem, ukazujące przemoc lub przymus, sprowadzające wizję świata do przemocy lub erotyki, dostarczające silnych wrażeń związanych z seksem lub przemocą, propagujące nadmierne odchudzanie. Biegły został również zobowiązany do odpowiedzi, czy audycja propaguje wzorzec zachowania, w którym jako cel do którego należy dążyć za wszelką cenę (to jest z poświęceniem takich wartości jak przyjaźń i miłość) to kariera, sukces, sława i pieniądze, jakie pozytywne wzorce zachowań propaguje audycja i czy audycja ukazuje jedynie pozytywne, łatwe i przyjemne aspekty zawodu modelki , czy również inne, jeżeli tak to jakie.

Sąd pierwszej instancji uznał ,że biegła wskazując na walory edukacyjne programu (...) podała, że program ten ukazuje realia pracy modelek, jej wymogów, a także środowiska zawodowego osób związanych z branżą modową. Zaznaczono pozytywny przekaz programu oraz jego walory społeczne. Podkreślono , że podczas programu zostało wyraźnie pokazane ,iż aby osiągnąć w życiu uprawniony cel trzeba pracować i walczyć, oraz to ,że najlepszym sposobem na zmniejszenie wagi są ćwiczenia fizyczne, a nie ograniczenie jedzenia. W omawianych odcinkach pokazano również na , jak ważna jest determinacja w pokonywaniu różnego rodzaju trudności, a dążenie do celu przynosi upragnione efekty.

Co do zarzutu molestowania seksualnego uczestniczek ukazanego w programie przyjęto, że w tych kategoriach można rozpatrywać jedynie dwie sytuacje, które miały miejsce w nadawanych programach. Pierwszą sytuacją był casting, w którym wystąpiła A. F., której D. W. sprawdzał biust, czy nie jest on sztuczny. W trakcie tej sytuacji dochodziło również do niewybrednych komentarzy ze strony pozostałych jurorów. W ocenie biegłej takie zachowanie jurora bez wątpienia naruszało granice przyzwoitości, dobrego smaku i jego kompetencji, a także wykorzystywało sytuację zależności. Odnosząc się do sesji fotograficznej z nagim modelem biegła wskazała, że sytuacja w której znalazła się uczestniczka H. pozując bez bielizny miała charakter seksualizowania tego wydarzenia. W toku programu nie wytłumaczono, dlaczego uczestniczka w tej sesji pozowała bez bielizny.

Zaznaczono, że biegła podsumowując całość ustaleń wskazała, że w przedmiotowej audycji sytuacja przymusu nie była wprost ukazana, jednak bardzo jasno została pokazana zależność między łamaniem barier własnego wstydu i intymności, a możliwością pozostania w programie. Daje to jasny komunikat, że: jeśli się nie podporządkujesz zamierzeniom realizatorów programu, to odpadniesz. W opisywanych odcinkach programu prezentowano wątki dotyczące odchudzania się. Ukazując widzom, że kwestia zmniejszania masy ciała ma znaczenie w życiu, a nawet może prowadzić do spełnienia swoich marzeń. Podano, iż biegła wskazała, że audycja (...) propaguje przede wszystkim wzorzec dążenia i determinacji do spełniania swoich marzeń. Zostały pokazane dwa typy zachowań: uczestniczki, która postawiła na szali całe dotychczasowe życie i rezygnując ze szkoły i pracy, zgłosiła się do udziału w programie, oraz uczestniczki, która odmawiając udziału w nagiej sesji zdjęciowej wyraźnie stawia granicę pomiędzy tym co chce poświęcić dla programu, a tym co stanowi jej osobistą wartość. W audycji nie jest jednoznacznie ukazane, że należy dążyć za wszelką cenę do kariery, sukcesu, sławy i pieniędzy, chociaż niewątpliwie niektóre z uczestniczek prezentowały takie nastawienia. W programie (...) ukazano rozmaite aspekty pracy modelki, demitologizując ją poprzez wielokrotne podkreślanie i ilustracje, że jest to ciężka praca polegająca na stałym rozwoju rzemiosła. Przedstawiono także zależnościowy charakter tego zawodu, polegający na tym, że modelka jest wyrazicielką artystycznej wizji innych osób i niektóre propozycje mogą się nie pokrywać z jej potrzebami (na przykład konieczność zmiany wyglądu skutkująca długoterminową zmianą wizerunku - np. ścięcie włosów). Zaprezentowano także seksualizujący charakter tego zajęcia oraz różnorodność postaw osób współpracujących z modelką.

Zdaniem Sądu Okręgowego odwołanie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zaznaczono, że wydając zaskarżoną decyzję (...) wskazała na naruszenie przez nadawcę (...) S.A. art. 18 ust. 1 i 5 ustawy o radiofonii i telewizji oraz § 2 i § 5 ust. 3 rozporządzenia (...) z dnia 23 czerwca 2005 r. w sprawie kwalifikowania audycji lub innych przekazów mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej małoletnich stosowania wzorów symboli graficznych i formuł zapowiedzi przez emisje audycji (...). (...) uznała, że propagują one niewłaściwe wzorce, gdzie jako cel, do którego dążą uczestniczki programu za wszelką cenę są kariera oraz sukces, a co za tym idzie sława i pieniądze. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji wskazała także, że audycja (...) została zbyt nisko zakwalifikowana pod względem wieku osób oglądających. Treści tam przedstawione mogły, w ocenie (...), wywierać negatywny wpływ na prawidłowy rozwój psychiczny, fizyczny i moralny osób małoletnich powyżej 12 roku życia. W decyzji wskazano także, że w jednej z audycji doszło do molestowania seksualnego jednej z uczestniczek przez jurora. W programie tym został w sposób ewidentny wykorzystany stosunek zależności między jurorem, a kandydatką, która chciała przejść do dalszego etapu konkursu.

Sąd Okręgowy nie zgodził ze stanowiskiem (...) zawartym w zaskarżonej decyzji.

Wskazano, że Sąd pierwszej instancji nie zajmował się treścią audycji wyemitowanej w dniu 12 października 2011 r., gdyż nie została ona objęta decyzją. Podkreślono, że decyzja dotyczyła audycji wyemitowanych w dniach 21 września 2011 r., a także w dniach 5 i 19 października 2011 r. Zdaniem (...) z uwagi na prezentowaną nagość audycje emitowane przez nadawcę winny być zakwalifikowane, jako przeznaczone dla widzów starszych, powyżej 16 roku życia, ewentualnie winny być emitowane w godzinach od 23.00 do 6.00 rano. Odnosząc się do tego zarzutu wskazano, że sposób prezentowania nagości w programie (...) nie „mógł wpływać negatywnie na widzów między 12, a 16 rokiem życia.. Zaznaczono, że w żadnym z odcinków nie była prezentowana cała naga osoba. Podczas sesji, w której wystąpił

nagi model były momentami przedstawiane jego nagie pośladki, natomiast modelki były ubrane. Fakt, że jedna z nich występowała bez bielizny nie może mieć wpływu na ocenę, że audycja prezentowała nagie sceny w sposób mogący wpływać negatywnie na małoletnich. Podano, że o tym, że modelka pozuje bez bielizny była mowa tylko raz przez chwilę, a w dalszej części programu ten temat się nie przewiał. Wskazano, że sesja ta miała artystyczny wymiar i trudno doszukiwać się w niej innych podtekstów. Podobna sytuacja miała miejsce przy nagiej sesji zdjęciowej. Podczas tej sesji ukazane były jedynie nagie piersi kandydatek, które były prezentowane w taki sposób, który trudno uznać za wulgarny, czy w inny sposób niewłaściwy.

Odnosząc się do zdarzenia pokazanego w trakcie castingu w dniu 21 września 2011 r., kiedy to doszło do sytuacji gdy jeden z jurorów, D. W., dotyka piersi uczestniczki A. F. celem sprawdzenia czy są one naturalne, czy nie – Sąd Okręgowy posiłkując się w tym zakresie opinią biegłej wskazał, że bez informacji drugiej strony, w tym wypadku uczestniczki nie można jednoznacznie stwierdzić, że doszło do molestowania, gdyż nie wiadomo czy uczestniczka czuła się molestowana. Zważono, że z jej zachowania wynikało raczej nie czuje się w ten sposób, gdyż sama zachęcała jurora do sprawdzenia, czy jej piersi są naturalne. Uznano, że w tej sytuacji doszło do naruszenia granic osobistych uczestniczki, a zachowanie jurora należy ocenić krytycznie, jednak trudno przyjąć by takie zachowanie mogło wpływać negatywnie na małoletnich i mieć demoralizujący wpływ. Zaznaczono że sytuacja ta miała charakter jednostkowy i podobne zachowania podczas tego odcinka, jak i pozostałych nie miały miejsca.

Sąd Okręgowy nie podzielił również argumentacji (...) w zakresie w jaki organ wskazał, że przedmiotowe audycje propagują negatywne wzorce zachowań, i jako jedyne wartości prezentują sukces, sławę i dążenie do popularności za wszelką cenę. Zdaniem tego Sądu nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie z jednostronnym ukazaniem zawodu modelki poprzez prezentowanie samych zalet tej pracy. Podobnie nie przedstawiono, jakoby dążenie za wszelką cenę do sławy i pieniędzy było jedynym słusznym postępowaniem i właściwą drogą życiową. Kładziono większy nacisk za zalety zawodu modelki prezentowano go w korzystnym świetle, jednak nie można pominąć innych aspektów tej pracy, które były w programie ukazane również wyraźnie. Widz miał okazję przekonać się, jakich poświęceń wymaga ta praca (konieczność zmiany wyglądu przez np. obcięcie włosów, konieczność pozowania nago lub w skąpym stroju). W programie pokazano, że nie wszyscy się do tego nadają i konieczne jest często pokonywanie własnych ograniczeń. Program, przedstawił konieczność znajomości języków obcych, by móc bezpiecznie poruszać się w świecie mody, umiejętność pracy w grupie (budowa wybiegu na wsi), czy zdolność nawiązywania relacji z drugim człowiekiem. Zdaniem Sądu Okręgowego prezentowane audycje posiadały walor dydaktyczny, co podkreśliła również w swojej opinii biegła. W programie ukazano, że problem nadwagi można pokonać przez regularne ćwiczenia fizyczne, a ograniczanie jedzenia nie jest wskazane. Odmowa udziału w nagiej sesji przez jedną z modelek wskazała, że jednak osoba jest najważniejsza i jej godność. Rezygnacja z tej sesji skończyła się odpadnięciem z programu uczestniczki, jednak pokazano, że nie zawsze trzeba dążyć do celu za wszelką cenę i są inne wartości, które w danych okolicznościach są nadrzędne, i nie można ich przedkładać na dążenie do sukcesu i sławy.

Odwołując się do treści wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 grudnia 2008 r. w sprawie VI ACa 797/08 podniesiono, że przedmiotem oceny programu telewizyjnego z punktu widzenia przesłanek uzasadniających nałożenie na nadawcę kary pieniężnej za naruszenie art. 18 ust. 1-5b ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji powinien być nie tylko emitowany obraz, ale całość przekazu z komentarzami prowadzącego i uczestników włącznie. Podniesiono, że emitowana przez skarżącego audycja (...) może budzić uzasadnione wątpliwości natury estetycznej, uczucie odrazy lub obrzydzenia (u niektórych widzów), ale nie można uznać, że zawiera treści propagujące zachowania sprzeczne z moralnością, nie ma też podstaw do uznania, że audycje te sprzyjają zachowaniom zagrażającym życiu i zdrowiu, a także mogą mieć negatywny wpływ na prawidłowy rozwój psychiczny, fizyczny i moralny osób małoletnich powyżej 12 roku życia.

Zdaniem Sądu Okręgowego, brak jest w niniejszej sprawie ustawowych przesłanek do nałożenia kary pieniężnej na nadawcę.

Podniesiono, że obraz przedstawiający określone zdarzenia, rejestrujący określone zachowanie, nie musi sam przez się propagować zachowań sprzecznych z moralnością, sprzyjać zachowaniom zagrażającym życiu i zdrowiu czy też

mogących mieć niekorzystny wpływ na rozwój psychiczny, intelektualny, niezależność uczuciową i życie społeczne młodych widzów i może być w stosunku do tych zachowań i wartości indyferentny. In abstracto może być uznane za trafne. Jednakże by móc w pełni odnieść się do zarzutów stawianych audycji, konieczna jest konstatacja, że cała przedstawiona audycja, przekaz nie narusza zasad określonych w art. 18 ustawy o radiofonii i telewizji. Oznacza to obowiązek ustalenia nie tylko oddziaływania na odbiorcę przekazu, audycji obrazem, ale także komentarzem prowadzącego, wypowiedziami uczestników, oceną zamierzeń, jakie przyświecały przy konstruowaniu i realizacji programu, audycji. Wszystkie te wspomniane wyżej elementy w swej całości tworzą audycję, przekaz i to co może wpływać na odbiorcę. Ocena audycji, przekazu w kontekście, czy narusza art. 18 ustawy o radiofonii i telewizji nie może ograniczać się do oceny tylko jednego jej elementu, a wymaga odniesienia się do całości. Jeśli bowiem przepis art. 18 ww. ustawy nakłada na nadawcę zadanie odpowiedniego kształtowania programu w kontekście zakazu propagowania działań sprzecznych z prawem, z polską racją stanu oraz postaw i poglądów sprzecznych z moralnością i dobrem społecznym, w szczególności nie mogą zawierać treści dyskryminujących ze względu na rasę, płeć lub narodowość, nakazu poszanowania przekonań religijnych odbiorców, a zwłaszcza chrześcijańskiego systemu wartości, zakazu sprzyjania zachowaniom zagrażającym zdrowiu lub bezpieczeństwu oraz zachowaniom zagrażającym środowisku naturalnemu oraz zagrażających fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, w szczególności zawierających treści pornograficzne, lub w sposób nieuzasadniony eksponujących przemoc, jak również zawierających sceny lub treści mogące mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich, to Sąd orzekający obowiązany jest (na wypadek zaskarżenia decyzji, podnoszącej naruszenie wszystkich wskazanych powyżej nakazów, zakazów i nakładającej karę pieniężną) zbadać, ustalić stan faktyczny na podstawie całości emitowanego przekazu, audycji i dopiero po tym dokonać odpowiedniej subsumcji. Naruszenie bowiem któregośkolwiek z zakazu lub nakazu określonego ww. przepisem może mieć miejsce całością przekazu, audycji jej sensem, kontekstem, sugestiami (por. analogicznie Sąd Najwyższy w wyroku z 7 VII 2005 r. VCK 868/04), może także nastąpić już samym obrazem.

Wskazano, że przekaz telewizyjny jest bardzo dynamiczny i należy go interpretować razem z komentarzami uczestniczek, czy jurorów. Przyznano, że niektóre z komentarzy jurorów były dość niewybredne i mogły dotyczyć uczestniczek, nie mniej miały one charakter incydentalny i z całości audycji można odnieść wrażenie, że raczej jurorzy byli nastawieni pozytywnie do kandydatek i pozytywnie je oceniali. Podano, że trzeba pamiętać o konwencji programu, jest to jednak konkurs, gdzie najważniejszym walorem jest uroda uczestniczek, i komentarze negatywne, czy pozytywne są wpisane w tę konwencję o czym uczestniczki wiedziały podpisując umowę i zapoznając się z regulaminem konkursu.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, audycja oceniana jako całość, nie wpływa negatywnie na prawidłowy fizyczny, psychiczny i moralny rozwój małoletnich, a tym samym nie narusza art. 18 ust. 1 ustawy z 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, dlatego na podstawie art. 479^{31a} § 3 k.p.c. uchylono zaskarżoną decyzję.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości i przedstawił następujące zarzuty:

I. naruszenia przepisów postępowania, a to:

1. Art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

a) ustalenie przez Sąd I instancji wbrew treści zaskarżonej decyzji (...) nr (...) z dnia 9 lipca 2012, oraz z naruszeniem zasady logicznego rozumowania, że odcinek audycji (...) z dnia 12 października 2011 r. nie był objęty ww. decyzją (...) nr (...) z dnia 9 lipca 2012 r., a także przyjęcie przez Sąd I instancji, że Organ w zaskarżonej decyzji stwierdził, iż w jednej z audycji doszło do molestowania seksualnego jednej z uczestniczek, co nie jest zgodne z treścią ww. decyzji i mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy;

b) dokonanie analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób sprzeczny z zasadami logiki, polegający na przyjęciu, iż zakresem analizy Sądu nie jest objęty odcinek z dnia 12 października 2011 r. oraz jednoczesne uznanie przez Sąd, iż przedmiotowa audycja zawierała walory edukacyjne, polegające na stwierdzeniu że najlepszym sposobem

na zmniejszenie wagi są ćwiczenia fizyczne a nie ograniczenie jedzenia, które to stwierdzenie zostało zawarte właśnie w odcinku z dnia 12 października 2011r., co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

c) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na dokonaniu wybiórczej i niepełnej analizy materiału dowodowego tzn. opinii biegłej, co doprowadziło Sąd do błędnego stwierdzenia o braku naruszenia w audycjach będących przedmiotem postępowania art. 18 ust. 1 i 5 ustawy o radiofonii i telewizji (dalej: urt) oraz § 2 rozporządzenia (...) z dnia 23 czerwca 2005r. w sprawie kwalifikowania audycji lub innych przekazów mogących mieć wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej małoletnich, stosowania wzorów symboli graficznych i formuł zapowiedzi (dalej: rozporządzenie (...)), co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy; 2 Art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie przyczyn dla których Sąd uznał pominięte w uzasadnieniu wyroku wnioski z opinii biegłej za nieistotne lub niemające wpływu na wynik sprawy, a także niewyjaśnienie przyczyn pominięcia przez Sąd odniesienia się do odcinka audycji (...) z dnia 12 października 2011r. przy jednoczesnym odwoływaniu się do jego treści, jak również do opinii biegłej obejmującej również ten odcinek.

II. naruszenia przepisów prawa materialnego, a to:

1. Art. 18 ust. 5 urt w zw. § 2 rozporządzenia (...) poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że treści audycji będących przedmiotem rozstrzygnięcia nie narusza ww. przepisów, podczas gdy dokonanie prawidłowej subsumpcji stanu faktycznego ustalonego na podstawie zapisu audycji do ww. norm prawnych pozwoliłoby Sądowi na wyprowadzenie odmiennych wniosków

2. Art. 18 ust. 1 urtv w zw. z art. 140 kodeksu wykroczeń oraz art. 30 Konstytucji RP poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż treść audycji będących przedmiotem rozstrzygnięcia nie wskazuje na propagowanie postaw sprzecznych z moralnością, dobrem społecznym oraz prawem, podczas gdy prawidłowa subsumpcja treści audycji objętych rozważaniem Sądu prowadzi do wniosku odmiennego,

3. Art. 113 ust. 1 poprzez jego błędne zastosowanie polegające na nałożeniu na Pozwanego obowiązku uiszczenia kwoty 1106,87 zł tytułem kosztów wydania opinii biegłej oraz jej stawiennictwa na rozprawie, podczas gdy Pozwany uiszczył zaliczkę w kwocie 2000 zł na poczet ww. wydatków, co zostało przez Sąd pominięte, a w konsekwencji doprowadziło do błędnego zastosowania ww. przepisu i braku orzeczenia co do rozliczenia pobranej zaliczki

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania

Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył , co następuje .

Apelacja pozwanego jest w znacznej części uzasadniona i dlatego musiała doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku.

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne z tym , że dokonuje innej oceny wniosków wynikających z opinii biegłej psycholog P. W. oraz zajmuje odmienne niż Sąd Okręgowy stanowisko co do możliwości objęcia badaniem odcinka audycji (...) .”wyemitowanego w dniu 12 października 2011r.

Trafnym okazał się zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 233 § 1 k.p.c. polegający na błędnym ustaleniu , że odcinek audycji (...) z dnia 12 października 2011r. nie był objęty decyzją Przewodniczącego (...) nr (...) z dnia 9 lipca 2012r. oraz nieprawidłowym przyjęciu , że zakresem analizy Sądu pierwszej instancji nie był objęty odcinek z dnia 12 października 2011r. przy jednoczesnym uznaniu przez ten Sąd, iż przedmiotowa audycja zawierała walory edukacyjne, polegające na stwierdzeniu że najlepszym sposobem na zmniejszenie wagi są ćwiczenia fizyczne a nie ograniczenie jedzenia, które to stwierdzenie zostało zawarte właśnie w odcinku z dnia 12 października 2011r. Słusznie

podnosi skarżący, że o nieobjęciu wskazanego wyżej odcinka programu zaskarżoną decyzją nie może świadczyć fakt, iż sentencja tej decyzji nie wskazuje wprost, iż tego odcinka również dotyczy. Przedmiot decyzji został opisany w jej komparycji „gdzie podano, że decyzja została wydana” po rozpatrzeniu sprawy rozpowszechniania w dniach 21 września, 5, 12 oraz 19 października 2011 roku, przez spółkę (...) SA z siedzibą w W., (...) ul. (...), rozpowszechniającej program pod nazwą (...) na podstawie koncesji Nr (...) z 15 kwietnia 2004 roku, audycji z cyklu (...)”. Oznacza to, że przedmiotem rozpoznania przez (...) był także odcinek programu z dnia 12 października 2011 r., z tym, że co do tego odcinka nie stwierdzono naruszeń ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji oraz rozporządzeń wykonawczych, o których mowa w sentencji zaskarżonej decyzji. Trafnie zauważa apelujący, iż stanowisko Sądu Okręgowego w tej kwestii nie jest jednoznaczne, a wręcz obarczone błędem braku logicznego rozumowania. Z jednej strony Sąd ten twierdzi, iż przedmiotowym odcinkiem audycji (...) nie zajmował się, a jednocześnie przedstawiając stan faktyczny sprawy opisuje przebieg tej audycji, ustalony na podstawie jej zapisu. Ponadto dopuszczając dowód z opinii biegłego wskazano również w postanowieniu z dnia 7 maja 2013 r. jako przedmiot oceny biegłego także ten odcinek powołanej audycji. Zgodnie z zakreśloną tezą dowodową biegła odniosła się także do odcinka programu z dnia 12 października 2011 r. Opinia biegłej – jak wskazano – w motywach zaskarżonego wyroku w istotny sposób wpłynęła na treść rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Podano przecież, że w programie z 12 października 2011 r. ukazano, iż problem nadwagi można pokonać przez regularne ćwiczenia fizyczne, a ograniczanie jedzenia nie jest wskazane. Skłoniło to Sąd Okręgowy do wniosku, że prezentowane audycje posiadały walor dydaktyczny.

Na częściowe uwzględnienie zasługiwał także podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 233§1 k.p.c. polegający na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez dokonanie wybiórczej i niepełnej analizy materiału dowodowego tzn. opinii biegłej, co doprowadziło Sąd do błędnego stwierdzenia o braku naruszenia w audycjach będących przedmiotem postępowania art. 18 ust. 1 i 5 ustawy o radiofonii i telewizji (dalej: urtv) oraz § 2 rozporządzenia (...) z dnia 23 czerwca 2005 r. w sprawie kwalifikowania audycji lub innych przekazów mogących mieć wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej małoletnich, stosowania wzorów symboli graficznych i formuł zapowiedzi (dalej: rozporządzenie (...)). Podkreślenia wymaga, że biegła psycholog podkreśliła w swojej opinii, iż w audycjach (...) dochodziło do seksualizowania uczestniczek. Skutkiem seksualizacji może być ograniczenie lub utrata zdolności bycia dla mężczyzny partnerem intelektualnym, wspólnego podejmowania trudnych decyzji, rozważania argumentów, dzielenia pasji. W dodatku dziewczęta i kobiety traktujące siebie tylko jako dekorację, mogą mieć takie problemy jak: stany depresyjne i niskie poczucie własnej wartości, opierające się tylko na wyniku porównania: ja - wzór lansowany przez media. Seksualizacja i uprzedmiotowienie sprawiają, że osoba gorzej czuje się we własnym ciele i mniej wierzy w siebie, co może prowadzić do bardzo wielu negatywnych konsekwencji w sferze emocjonalnej, takich jak poczucie wstydu, niepokoju i wstrętu do siebie. (...) Ponadto seksualizacja dziewcząt ma negatywny wpływ na zdolność rozwijania zdrowej seksualności. Badania psychologiczne jasno wskazują, że seksualizacja jest łączona z zaburzeniami odżywiania, niskim poczuciem własnej wartości i depresją (...). Sąd Apelacyjny podziela wniosek biegłej, że program (...) może pośrednio wywierać nacisk na dzieci, by przejęły one zseksualizowany styl życia, zanim są na to gotowe." Powyższa analiza oraz wnioski biegłej zostały całkowicie pominięte przez Sąd w analizie materiału dowodowego, zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Rację ma skarżący przytaczając stwierdzenie biegłej „ (...) nastolatki, a szczególnie dziewczęta w tym okresie mogą być bardziej podatne na przekazy kulturowe, dystrybuowane przez media.” Powyższa kwestia została pominięta przez Sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, co wskazuje na przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej w sposób dowolny, wybiórczy i naruszający dyspozycję art. 233§ 1 k.p.c. Sąd pierwszej instancji pominął zupełnie okoliczność, iż powyższe twierdzenia i wnioski biegłej wskazują, iż treść przedmiotowych audycji nie była odpowiednia dla widza małoletniego i naruszała ww. przepisy. Powyższe okoliczności zostały również wskazane przez biegłą w opinii ustnej na rozprawie w dniu 22 listopada 2013 r. kiedy to biegła w sposób jednoznaczny wskazała, iż w przedmiotowych audycjach kobieta była traktowana przedmiotowo, a audycje zdecydowanie propagowały seksualizację. Biegła wyraźnie podkreśliła, iż z uwagi na fakt, iż audycje były adresowane do widza już 12-letniego, to możliwe jest uznanie, że widz w tym wieku może przenieść wzorzec takiego zachowania na całe życie, ponieważ dzieci w tym wieku uczą się przez naśladowanie. Nie może ulegać zatem wątpliwości, iż przedmiotowe audycje utrwały negatywny wzorzec zachowania zaś Sąd pierwszej instancji analizując opinię biegłej pominął te stwierdzenia biegłej, bardzo istotne dla rozstrzygnięcia

przedmiotowej sprawy tzn. wpływu treści tam prezentowanych na odbiorcę małoletniego. Fragmenty programu gdzie juror ocenia, czy piersi kandydatki są naturalne, czy sztuczne (odcinek wyemitowany 21 września 2011r.) i fragmenty audycji , gdzie pokazuje się nagie lub w bieliźnie ciała modelek i modeli (odcinki pokazane w dniach 5 i 19 października 2011r.) mogły wywierać negatywny wpływ na małoletnich widzów w wieku 12- 16 lat. Jak wyjaśniła biegła nastolatki, a szczególnie dziewczęta rozwijają swoją tożsamość, ucząc się społecznie akceptowanych sposobów angażowania się w relacje, związki intymne, nowe sytuacje życiowe związane z realizacją swoich celów, wzorując się na zachowaniach starszych dziewcząt i młodych kobiet, które obserwują , a także naśladowując kobiety przedstawiane w mediach. Sposób ,w jaki przedstawia się dorosłe kobiety , daje dziewczynkom wzorce , które mogą wykorzystywać do kształtowania własnych zachowań , tożsamości i sposobów patrzenia na siebie. W zakwestionowanych programach pokazano , że tylko poprzez przekraczanie własnych granic (wstydu , intymności) i eksponowanie własnej seksualności można osiągnąć upragniony cel. Na podstawie takiej zależności dorastające dziewczęta mogą sądzić , że uzyskają więcej korzyści społecznych jeżeli włączą się w proces seksualizacji. Przywołane powyżej fragmenty programów (...) potencjalnie narażają młode osoby na kontakt ze zdarzeniami, które seksualizują kobiety , a także uczą , że kobiety są obiektem seksualnym. Program ten lansuje przekonanie, że aby zyskać sławę i odnieść sukces , trzeba się dostosować do bardzo jednostronnego wyobrażenia o kobiecej seksualności. Sąd pierwszej instancji w motywach zaskarżonego wyroku odniósł się przede wszystkim do sposobu przedstawienia wykonywania zawodu modelki, a przecież istotą tej sprawy było nie tyle ustalenie realistyczności przekazu przedmiotowych audycji w zakresie prezentowania zawodu modelki, co określenie jaki wpływ na małoletnich miał przedmiotowy przekaz. Biegła psycholog wyraźnie podkreśliła, iż w przedmiotowych audycjach była prezentowana postawa, zgodnie z którą aby osiągnąć sukces należy, nie tyle ciężko pracować, co złamać własne granice intymności i godności, co w ocenie biegłej działa destrukcyjnie na małoletnich widzów. Zatem aby osiągnąć upragniony cel (w tej sprawie aby dostać się do kolejnego etapu konkursu, zostać modelką) można łamać własne granice wstydu i intymności, pozwalając na przekroczenie norm społecznych.

W konsekwencji zasadnym okazał się zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie przyczyn dla których Sąd Okręgowy pominął w uzasadnieniu wyroku przytoczone wyżej wnioski z opinii biegłej .

Z uwagi na częściowe uwzględnienie zarzutu zarzut naruszenia art.233§1 k.p.c. polegającego na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez dokonanie wybiórczej i niepełnej analizy opinii biegłej na uwzględnienie zasługiwał także zarzut naruszenia art. 18 ust. 5 urtv w zw. § 2 rozporządzenia (...) polegający na niewłaściwym przyjęciu, że treści audycji będących przedmiotem rozstrzygnięcia nie naruszają ww. przepisów. Jak wynika z treści art. 18 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji audycje lub inne przekazy nie mogą propagować działań sprzecznych z prawem, z polską racją stanu oraz postaw i poglądów sprzecznych z moralnością i dobrem społecznym, w szczególności nie mogą zawierać treści nawołujących do nienawiści lub dyskryminujących ze względu na rasę, niepełnosprawność, płeć, wyznanie lub narodowość. Natomiast zgodnie z ust.5 cytowanego przepisu audycje lub inne przekazy, zawierające sceny lub treści mogące mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich, inne niż te, o których mowa w ust. 4, mogą być rozpowszechniane wyłącznie w godzinach od 23 do 6. Zgodnie z treścią § 2 i § 5 ust. 3 rozporządzenia (...) z dnia 23 czerwca 2005 r. w sprawie kwalifikowania audycji lub innych przekazów mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej małoletnich stosowania wzorów symboli graficznych i formuł zapowiedzi audycje lub inne przekazy zakwalifikowane, zgodnie z załącznikiem nr 3 pkt I do rozporządzenia, jako zawierające sceny lub treści mogące mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich - mogą być rozpowszechniane wyłącznie w godzinach od 23⁰⁰ do 6⁰⁰. Nadawcy radiowi przy kwalifikowaniu audycji lub innych przekazów do emisji w godzinach od 6⁰⁰ do 23⁰⁰ zobowiązani są zaopatrzyć je w zapowiedź słowną według wzoru określonego w załączniku nr 2 do rozporządzenia, wskazującą na przeznaczenie dla danej kategorii wiekowej małoletnich. Nadawcy telewizyjni przy kwalifikowaniu audycji lub innych przekazów do emisji w godzinach od 6⁰⁰ do 23⁰⁰ zobowiązani są oznaczyć je symbolem graficznym, według wzoru określonego w załączniku nr 2 do rozporządzenia, wskazującym na przeznaczenie dla danej kategorii wiekowej małoletnich. Nadawca kwalifikuje audycje lub inne przekazy, o których mowa w ust. 1 i 2, zgodnie z kryteriami kwalifikowania audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej zawartymi w

załączniku nr 3 do rozporządzenia. Ustala się następujące kategorie wiekowe małoletnich, z uwzględnieniem godzin nadawania audycji lub innych przekazów:

1) I kategoria - emisja bez ograniczeń wiekowych i czasowych; 2) II kategoria od lat 7 - emisja bez ograniczeń czasowych; 3) III kategoria od lat 12 - emisja bez ograniczeń czasowych; 4) IV kategoria od lat 16 - emisja po godzinie 20⁰⁰.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego przedstawienie postaw zseksualizowanych w audycji (...) oraz przedmiotowe ukazywanie kobiet wskazują, iż w przedmiotowej audycji, doszło do naruszenia art. 18 ust. 5 w zw. z §2 oraz załącznikiem nr 3 pkt. I do rozporządzenia (...). Podkreślenia wymaga, iż zgodnie z pkt. I ppkt. 1 ww załącznika do rozporządzenia (...) wynika, że małoletni poniżej lat 18 nie powinni oglądać audycji lub innych przekazów zawierających treści lub sceny m.in. zawierające społeczne usprawiedliwienie negatywnych stereotypów. Niewątpliwie poprzez rozpowszechnianie tego programu o godzinie 21.30 doszło do utrwalania i umożliwienia przejmowania przez widza 12-letniego nie mającego jeszcze wystarczającego dystansu do przekazów medialnych - negatywnego stereotypu zseksualizowanej postawy życiowej oraz uprzedmiotowienia kobiet.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 18 ust. 1 urtv w zw. z art. 140 kodeksu wykroczeń oraz art. 30 Konstytucji RP. Dyspozycją art.140 kodeksu wykroczeń objęty jest tzw. nieobyczajny wybryk. Wykroczenie to ma miejsce kiedy sprawca publicznie dopuszcza się nieobyczajnego wybryku.

W sytuacji, w której juror dotykał piersi uczestniczki A. F. celem stwierdzenia, czy są one sztuczne, czy prawdziwe nie można wprost mówić o molestowaniu seksualnym uczestniczki bez jej wyraźnego określenia się w tym zakresie. Bez wątplenia doszło natomiast do przekroczenia jej granic osobistych.

W przedstawionej w programie sytuacji niewątpliwie juror nadużył stosunku zależności, jaki w tym momencie miał miejsce między nim, a uczestniczką programu.

W związku z tym zdarzeniem istotne jest jego postrzeganie społeczne, w którym niewątpliwie stanowi ono naruszenie granic norm społecznych

Nie może to jednak prowadzić do wniosku wynika, że treść audycji będących przedmiotem rozstrzygnięcia wskazuje na propagowanie postaw sprzecznych z moralnością, dobrem społecznym oraz prawem.

Trafnie zważył Sąd Okręgowy, że przekazu w kontekście, czy narusza art. 18ust.1 ustawy o radiofonii i telewizji nie może ograniczać się do oceny tylko jednego jej elementu, a wymaga odniesienia się do całości. Jeśli bowiem przepis ten nakłada na nadawcę zadanie odpowiedniego kształtowania programu w kontekście zakazu propagowania działań sprzecznych z prawem, z polską racją stanu oraz postaw i poglądów sprzecznych z moralnością i dobrem społecznym, to Sąd orzekający obowiązany jest ustalić stan faktyczny na podstawie całości emitowanego przekazu, audycji i dopiero po tym dokonać odpowiedniej subsumcji. Naruszenie bowiem któregośkolwiek z zakazu lub nakazu określonego ww. przepisem może mieć miejsce całością przekazu, audycji jej sensem, kontekstem.

W zakwestionowanych audycjach przekaz telewizyjny jest bardzo dynamiczny i należy go interpretować razem z komentarzami uczestniczek, czy jurorów. Niektóre z komentarzy jurorów były dość niewybredne i mogły dotyczyć uczestniczek, miały one jednak charakter incydentalny i z całości audycji

wynika, że jurorzy nie obejmowali swoim zamiarem naruszenia prawa oraz godzenia w dobro społeczne. Trzeba także pamiętać o konwencji programu, jest to konkurs, gdzie najważniejszym walorem jest uroda uczestniczek, i komentarze negatywne, czy pozytywne są wpisane w tę konwencję, o czym uczestniczki wiedziały podpisując umowę i zapoznając się z regulaminem konkursu. Należy także mieć na uwadze specyficzną atmosferę i nieco odmiennie kanony zachowania występujące w środowisku związanym z modą i modelkami niż

wzorce zachowań, które występują w powszednim życiu.

Dlatego w tej części apelacja pozwanego została oddalona.

Zarzut naruszenia art. 113 ust. 1 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na nałożeniu na pozwanego obowiązku uiszczenia kwoty 1106,87 zł tytułem kosztów wydania opinii biegłej oraz jej stawiennictwa na rozprawie, oraz braku rozliczenia uiszczonej na poczet kosztów opinii zaliczki w kwocie 2000 zł stracił na aktualności wobec zmiany zaskarżonego wyroku także w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Na marginesie można tylko dodać, że rozliczenie niewykorzystanych zaliczek powinno zostać dokonane w trybie art.84 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010 r, Nr 90 pz.594 ze zm.).

W tym stanie rzeczy - na skutek apelacji strony pozwanej - zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie należało zmienić. Z uwagi na to, że Sąd Apelacyjny uznał, iż doszło do naruszenia przez Spółkę (...) S.A. w W. jedynie art.18 ust.5 ustawy z dnia 29 grudnia 1992r. o radiofonii i telewizji oraz §2 i §5 rozporządzenia (...) z dnia 23 czerwca 2005r. w sprawie kwalifikowania audycji lub innych przekazów mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej małoletnich – obniżono nałożoną w zaskarżonej decyzji karę z kwoty 200.000 zł do kwoty 150.000 zł.

Przyjmując, że powód co do zasady przegrał proces, zaś pozwany uległ tylko w nieznacznej części swojego żądania obciążono go obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania za pierwszą instancję.

Mając to wszystko na uwadze, na podstawie art.386§1 k.p.c. i art.385 k.p.c. orzeczono, jak na wstępie.

O kosztach postępowania apelacyjnego postanowiono na podstawie art.100 k.p.c. w związku z art.108§1 k.p.c. uznając, że pozwany uległ tylko w nieznacznej części swojego żądania.